17/05/2019

Ο ακίνδυνος και ο επικίνδυνος

/ Γνώμες

Το Μεγαλοβδόμαδο πέρασε. Στις καρδιές όσων το έζησαν μένει άλλοτε το έθιμο, άλλοτε η επιστροφή στην παιδικότητα, άλλοτε ένα βαθύ βίωμα πίστης σε έναν Θεό Αγάπης και Ανάστασης. Και όλη η πασχάλια περίοδος, αυτή που το «Χριστός Ανέστη» συνοδεύει τις συναντήσεις των χριστιανών και τις κυριακάτικες λειτουργίες, αποτυπώνει τη χαρά και την ελπίδα.

Χρειάζεται όμως και μια άλλη κατανόηση του προσώπου του Χριστού και της σημασίας που έχει για τη ζωή μας. Για το κοσμικό πνεύμα, ο Χριστός του Πάσχα είναι ένας Χριστός ακίνδυνος. Γλυκερός, συναισθηματικός, ξανθογάλανος, ένας Χριστός βγαλμένος από τις χολιγουντιανές υπερπαραγωγές του «Ιησού από τη Ναζαρέτ», του «Χιτώνα», του «Μπεν Χουρ», των «Παθών», του «Βασιλιά», του «Βαραββά», ένα είδος παραμυθιού.

Ενας ακίνδυνος Χριστός της βιομηχανίας των λαμπάδων, των δώρων, των αβγών, ένας Χριστός άνθρωπος, που ήρθε και πέρασε. Η Εκκλησία ζει και προβάλλει έναν Χριστό επικίνδυνο για το βόλεμά μας, για τη νοοτροπία και τον πολιτισμό. Και είναι επικίνδυνος ο Χριστός, γιατί στην εγωιστική παντοδυναμία του ανθρώπου προβάλλει τη θυσία του Θεανθρώπου.

Ο Χριστός της Εκκλησίας δεν είναι ένας δάσκαλος αλλά ο Σωτήρας όλων μας, δεν μιλά μόνο για Αγάπη, αλλά κάνει πράξη την Αγάπη, θυσιάζοντας την ύπαρξή Του για να ζήσουμε αιώνια, με την απόλυτη γνώση ότι και οι μετά από Αυτόν θα εξακολουθούν καθημερινά να Τον σταυρώνουν με τις αμαρτίες τους και πολλοί δεν θα πιστεύουν.

Είναι επικίνδυνος ο Χριστός της Εκκλησίας, γιατί, ενώ είναι Θεός, γίνεται άνθρωπος και πεθαίνει για εμάς, παρότι ξέρει ότι ο άνθρωπος θα εξακολουθεί να έχει ως θεό τον εαυτό του. Είναι επικίνδυνος ο Χριστός της Εκκλησίας, γιατί ξέρει να συγχωρεί και να βάζει τον Ληστή στον Παράδεισο, ενώ σήμερα ο άνθρωπος ξέρει μονάχα να κατακρίνει τον άλλον και να τον κάνει κόλασή του.

Είναι επικίνδυνος, γιατί δέχεται τον άνθρωπο όπως είναι, με τα τραύματά του, με τις αδυναμίες του, και τον μεταμορφώνει, ενώ ο άνθρωπος δέχεται μόνο τους τέλειους της διαφήμισης κι εκείνους που κάνουν τα θελήματά του.

Είναι επικίνδυνος ο Χριστός, γιατί προσφέρει την αναρχία της Αγάπης, ενώ η ανθρώπινη εξουσία στηρίζεται στο δίκιο του οικονομικά ισχυρού. Είναι επικίνδυνος, γιατί προτείνει μιαν αλλιώτικη ζωή, βασισμένη στην ευαισθησία για τον άλλον, ενώ η εποχή μας μιλάει μόνο για τα ατομικά δικαιώματα, που μετριούνται με μεζούρες.

Είναι επικίνδυνος, γιατί μιλάει για πόνο και κόπο, ενώ οι άνθρωποι τα θέλουν όλα, χωρίς να κοπιάσουν για τίποτα. Είναι επικίνδυνος, γιατί δίνει σε όλους μας το χέρι της Ανάστασης κι εμείς μάθαμε να βασιζόμαστε μόνο στα δικά μας χέρια. Μας δίνει το Σώμα και το Αίμα Του αντί για τα άχυρα της καθημερινότητας. Είναι επικίνδυνος ο Χριστός της Εκκλησίας, γιατί μας έδωσε την ελευθερία αντί για την υποδούλωση στα πάθη, αντί για την αδιαφορία, την καλοπέραση!

Ζούμε οι περισσότεροι έναν ακίνδυνο Χριστό, έναν «γλυκό» άνθρωπο. Καιρός να ζήσουμε τον επικίνδυνο Θεάνθρωπο, Αυτόν που βάζει μαχαίρι στις καρδιές μας και τις κάνει κομμάτια, για να μοιραστούν σε όλους από Αγάπη και για την όντως Ελευθερία. Κι όσο αυτοί που κατευθύνουν τις ζωές μας νιώθουν πως υπάρχει ο επικίνδυνος Χριστός τόσο θα αγωνίζονται να κρατήσουν και να κρατήσουμε τον ακίνδυνο. Εμείς ας διαλέξουμε!

Από τον π. Θεμιστοκλή Μουρτζανό